

Forventninger

Om lidt er det jul.

Men foreløbig er det advent, og vi venter. Eller rettere: Vi går i spændt forventning, - med mindre vi da stiller os afventende an.

Vente, **for**vente, **af**vente.

I grunden er det pudsigt, hvad en forstavelse kan betyde, - to, tre små bogstaver, men der er en verden til forskel på at **af**vente og at **for**vente.

Når man er afventende, står man billedligt talt med armene over kors, - på sidelinjen. Man har meldt sig ud. Måske fordi man ikke kan overskue tingene, eller måske fordi de ikke bliver, som man vil have det. Så må de andre køre showet. Man træder til side og afventer.

Når derimod man forventer, så er man på banen, i livet.

Man lever allerede nu i lyset af det der kommer. Det er der ikke endnu, men man har tillid til, at det kommer, og i forventningens glæde er det som om, det allerede er der og kaster lys over een.

Kan I f.eks. huske, hvordan man som barn havde store forventninger til julen. Og i forventningens glæde kunne man allerede smage konfekten, selv om den endnu ikke var blevet serveret, man kunne allerede lege med julegaven, som man endnu ikke havde fået, og man kunne allerede varme sig ved juleaftens lys og stemning, selvom det kun var 1. december.

Det er ikke fordi, det altid er særligt nemt med forventninger.

De kan skuffes, og det bliver de. Forventninger brister. De kan være falske, og de kan være helt urimelige.

Undertiden tager man sig i at tænke, at det ville være nemmere uden. Hvorfor have alle disse forventninger til julen, til livet, til hinanden? Hvorfor forvente at der er mad i køleskabet, når man kommer træt hjem? Hvorfor forvente at børnene rydder op efter sig? Hvorfor som barn forvente at ens forældre tager sig tid til at snakke og lege med én eller som ung at forvente, at man kan få sig en uddannelse eller et arbejde, når man er færdig med skolen? Hvorfor forvente alt det – hvis det bare viser sig at blive til bristede illusioner?

Fordi forventninger binder os sammen. De siger 'vi hører sammen'. Vi er en del af hinandens liv og tid og fremtid. Jeg regner med dig, og du kan regne med mig. Jeg ser dig i min fremtid i en sådan grad, at jeg baserer min nutid på det. På dig.

Det er vel i virkeligheden én af de største gaver man kan få af hinanden og give hinanden – at blive en del af hinandens fremtid.

Så måske er det besværligt med – men uden går det ikke. Så lad os have forventninger. Og lad andre forvente noget af os.

Biskop Tine Lindhardt, december 2014